

ΤΟ ΥΠΑΤΟ ΑΓΑΘΟ - Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ - Ο ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Σύμφωνα με το άρθρο 2 § II του Καταστατικού Χάρτη του Ελευθεροτεκτονισμού :
« οι Τέκτονες θεωρούν ως ύπατο αγαθό την ελευθερία τής σκέψεως και της συνειδήσεως ».

Πουθενά όμως δεν γίνεται καμία νύξη για την ελευθερία τού λόγου. Κατά την διάρκεια των “ εργασιών ” της Στοάς, ο λόγος όταν δίδεται υπό του Σεβασμίου, ακολουθεί προδιαγεγραμμένους και αυστηρούς κανόνες, και μπορεί τα αφαιρείται κατά περίπτωση.

Κατά το κλείσιμο δε των “ εργασιών ” σε βαθμό μαθητή συναντούμε την περικοπή :
« υποσχεθώμεν να τηρήσωμεν σιγή επί των σημερινών ημών εργασιών ...»

Αλλά και κατά το κλείσιμο των εργασιών στον 4ο βαθμό του Φιλοσοφικού Τεκτονισμού του Α..Α..Σ..Τ.. (Μυστικός Διδάσκαλος) αναφέρεται η παρακάτω περικοπή :

« Τι απομένει εις ημάς να πράξωμεν ; Να ασκώμεν την Αρετή, να αποφεύγουμε το ελάττωμα και να σιωπώμεν »

Η ομιλία είναι η εξωτερίκευση τής σκέψεως και της γνώμης τού ανθρώπου στα διάφορα και ποικίλα θέματα που απασχολούν τόσο τον ίδιο αλλά και τις κοινωνίες, και εδώ εμφανίζεται εκ πρώτης όψεως το παράδοξο να δοξάζεται η ελευθερία τής σκέψεως, αλλά να αποσιωπάται η ελεύθερη έκφραση της μέσω τού λόγου, κάτι που στις μέρες μας θεωρείται ως βασική αρχή τής ελευθερίας τού ατόμου και της Δημοκρατίας και περιλαμβάνεται στο 19ο άρθρο τής διακήρυξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τού Καταστατικού Χάρτη τού ΟΗΕ.

« Κάθε άτομο δικαιούται να έχει ελεύθερη γνώμη και να την εκδηλώνει, και συνεπώς έχει το δικαίωμα να μην διαταράσσεται για τις γνώμες του, καθώς και το δικαίωμα να ερευνά, να δέχεται και να διαδίδει – χωρίς υπολογισμούς συνόρων – τις πληροφορίες και τις ιδέες, με κάθε δυνατόν μέσον εκδηλώσεως ».

Εδώ τίθεται ένα εύλογο ερώτημα. Τι συμβαίνει ;

Σε ποίο άραγε είδος “ εργασιών ” αναφέρεται το τυπικό ;

Στην εκάστοτε (συνήθη) τυπική τελετουργία των εργασιών τής Στοάς ή σε μια **τελετουργία - πραγμάτωση** στο **εσωτερικό τού εαυτού μας**, στον **εσωτερικό μας « Ναό »**, τον **Ναό τού ανθρωπίνου Πνεύματος ;**

Η Εργασία αυτή, όπως περιγράφεται στο τεκτονικό τυπικό τού ανοίγματος των εργασιών τής Στοάς, αναλύεται στα εξής δύο επί μέρους τμήματα :

1ον Σε μια παρατήρηση τής Φύσεως και των Φαινομένων πολλά στοιχεία των οποίων περιέχονται συμβολικά στον διάκοσμο των Εργαστηρίων (Η Στοά είναι, ως είπον, εικόν του Σύμπαντος - Διδασκαλία μαθητή τυπικό του 1948).

2ον Σε μια κάθοδο στο βάθος τής συνειδήσεως, ότι και αν αυτό εκ πρώτης όψεως σημαίνει, με τελικό σκοπό σε μια όλο και περισσότερη ή καλύτερη επίτευξη τής εναρμόνισης του ανθρώπου με τον λεγόμενο Παγκόσμιο Ρυθμό.

Αλλά και ότι μπορεί να εννοείται ή τι μπορούμε να αντιληφθούμε με τον όρο συνείδηση και μάλιστα συνείδηση ανελεύθερη, καθώς και με τον όρο «Παγκόσμιος Ρυθμός», δεν πρέπει να έχει λιγότερη αξία και βαρύτητα στην έρευνα που πραγματοποιούμε.

Απομένει λοιπόν να ερευνήσουμε γιά το αν πρόκειται για μια παράλειψη ή ατέλεια του Καταστατικού Χάρτη και των αναφερομένων αρχών του Τεκτονισμού ή αν υποκρύπτεται κάτι το βαθύτερο, που έχει σχέση με την μυσταγωγική Φιλοσοφία, η οποία ως γνωστόν κατά το άρθρο 2 § VIII αποτελεί το μέσον, το εργαλείο του Τεκτονισμού !

Μας είναι απαραίτητες όμως ορισμένες παραδοχές και διαπιστώσεις τις οποίες μας κληροδότησαν οι Μυστηριακές οργανώσεις του παρελθόντος, η Παράδοση, η Φιλοσοφία, οι Θρησκείες, αποκαλυμμένες διδασκαλίες, καθώς και η διαχρονική ανθρωπινή γνώση και διανόηση στην προσπάθεια της για την έρευνα της Αληθείας, και τέλος γιατί όχι, και η Πίστη.

Έτσι :

1ον Η πρωταρχική μας παραδοχή – πεποίθηση, είναι η Ύπαρξη του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΥ, με χαρακτηριστικά, την Μοναδικότητα, την Ενότητα, το Απειροαιώνιο τής Φύσεως του, καθώς και την **Παντο-δυναμία**, την **Παν-σοφία** και την **Παναγαθότητα (ή Παν-αγάπη)**.

2ον Υπάρχει ο κόσμος του ΕΙΝΑΙ, ο Θεός κόσμος, και ο κόσμος του ΥΠΑΡΧΩ, δηλαδή το δημιουργημένο Σύμπαν.

3ον Ο κόσμος του ΕΙΝΑΙ είναι κόσμος της ενότητας, ενώ ο κόσμος του ΥΠΑΡΧΩ είναι ο κόσμος της πολλαπλότητας και των αντιθέσεων. Ο Κόσμος του ΕΙΝΑΙ, ο Θεός, είναι η ΖΩΗ. Ο κόσμος του ΥΠΑΡΧΩ είναι τα φαινόμενα της ΖΩΗΣ.

4ον Πέραν του υλικού κόσμου υπάρχει ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ο κόσμος των Ιδεών, των Αιτίων και των Νόμων της Δημιουργίας. Τα πάντα στο Πάν - δηλαδή στον Πνευματικό, στον υλικό κόσμο και στους άλλους κόσμους - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών.

Οι Ιδέες γίνονται Εικόνες στον Νοητικό κόσμο και καταλήγουν ως Μορφές στον υλικό κόσμο.

Τί είναι οι Ιδέες ; Είναι το περιεχόμενο της Θείας Υπερσυνειδήσεως. Εάν τολμούσαμε - όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον Θεό, αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μία όψη Του - θα μπορούσαμε να πούμε ότι από μία άποψη « ο Θεός είναι η Μονάδα μέσα στην Οποία υπάρχουν, κατά τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες Ιδέες ».

5ον Υπάρχουν οι Υιοί του ανθρώπου και οι Υιοί του Θεού. Δια των Υιών του ανθρώπου υπονοείται η Ιδέα – Νόμος άνθρωπος. Δια των Υιών του Θεού νοούνται όλες οι ιδέες- δυνάμεις του Θεού (οι λειτουργοί του Ύψιστου ή Αρχαγγελικές τάξεις) οι οποίες οντοποιούμενες μάς παρουσιάζονται με την απειρία και ποικιλία των μορφών τής ζωής γύρω μας. Κάθε φαινόμενο τής Ζωής είναι έκφραση μιάς Θείας Ιδέας.

6ον Η δεύτερη και εξ ίσου σημαντική παραδοχή – πεποίθησή μας, είναι η Ύπαρξη και η Αθανασία τής ΨΥΧΗΣ.

7ον Ο άνθρωπος είναι Θεία Μονάς – Πνεύμα αιώνιο. Η Θεία αυτή Μονάς προεκτεινόμενη και διερχόμενη δια της ιδέας του ανθρώπου στο Πνευματικό επίπεδο, οντοποιείται στην συνέχεια ως ΨΥΧΗ ζώσα και στα επόμενα στάδια της συμβολικής αυτής « καθόδου », ενδύεται ουσιαστικά επενδύματα. Είπεν ο Θεός : (βιβλίο τής Γένεσης στην ΠΔ)

« ας κάνουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα ημέτερα και καθ' ομοίωσιν ημών ... και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον χούν από της γης και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και εγενετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζωσαν ... και εποίησαν εαυτοίς περιζώματα »

Τα περιζώματα αυτά εκ δέρματος τα οποία χρησιμοποιούμε στον Τεκτονισμό ως σύμβολα της εργασίας, συμβολίζουν τα εργαλεία με τα οποία προικίστηκε ο ενσάρκωμένος για να εργασθεί στο κοσμικό επίπεδο και τα οποία αποτελούν την ουσία της προσωπικότητας του ανθρώπου.

8ον Η παγκόσμια Θέληση με τη μορφή τού πνεύματος, που φέρει τον αριθμό τρία (3), διαχέεται στην υλική μορφή που φέρει τον αριθμό τέσσερα (4), (3+4=7), και την εμψυχώνει με την πεμπτουσία, που φέρει τον αριθμό πέντε (5), (3+4+5=12).

Συμβολικά αυτό παριστάνεται στο περίζωμα τού τέκτονα μαθητή, που αποτελείται από μια βάση τετραγωνική (ύλη), επάνω στην οποία είναι τοποθετημένο ένα τρίγωνο (πνεύμα), μέσα στο οποίο εγγράφεται ο πεντάκτινος αστέρας τής πραγματώσεως.

9ον Όταν λέμε «ανθρώπινο όν», ως πρώτη προσέγγιση, εννοούμε ασφαλώς κάποια μορφή που εμφανίζεται μέσα στον υλικό κόσμο και ως τέτοια κατέχει ένα δικό της υλικό σώμα. Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίδει την δυνατότητα στον άνθρωπο να παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφτεί τον υλικό κόσμο και να συναλλαγεί με το περιβάλλον του. Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, όπως για παράδειγμα χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπαθείας, αντιπαθείας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά.

Αυτά δεν υπόκεινται στον έλεγχο τών αισθήσεων ή της λογικής, δεν μετρώνται, δεν ζυγίζονται. Γεννώνται και λαμβάνουν χώρα σ' έναν ιδιαίτερο « χώρο », φύσεως και λειτουργίας διαφορετικής από αυτόν του σώματος, τον οποίον θα αποκαλέσουμε « **ψυχή** » ή ορθότερα « **ψυχικό σώμα** » για να μη γίνεται σύγχυση με τον αθάνατο εαυτό μας **ΨΥΧΗ** ή **ΕΓΩ**.

Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει ιδέες, να τις επεξεργάζεται δια της σκέψεώς του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σ' έναν τρίτο «χώρο», διαφορετικό από τους δύο προηγούμενους ως προς την φύση και την λειτουργία του : στον κόσμο των Ιδεών, στο « πνεύμα » ή καλύτερα στο «νοητικό σώμα» του.

Διαπιστώνουμε ότι ο άνθρωπος, από εξωτερικής σκοπιάς, είναι **τρισύνθετος** διότι δομείται από τρεις παράγοντες : τον υλικό, τον ψυχικό και τον πνευματικό, οι οποίοι - αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικώς μεταξύ τους - εν τούτοις συνευρίσκονται σε μία θαυμαστή αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία αρμονική σύνθεση : την μορφή «άνθρωπος».

Ως υλικό σώμα, ο άνθρωπος κινείται και ανήκει στον υλικό κόσμο και συναλλάσσεται με αυτόν. Μετέχει του υλικού κόσμου, αποτελεί διακεκριμένο « κομμάτι »

του, διατηρεί όμως μία συνεχή εξάρτηση απ' αυτόν - εξάρτηση η οποία εκφράζεται με την αδιάκοπη εναλλαγή της ύλης του (αναπνοή, τροφή, αφόδευση). Υλικό σώμα και υλικός κόσμος διέπονται από τους ίδιους Νόμους, τους λεγομένους μηχανικούς ή φυσικούς.

Η ψυχή τού ανθρώπου εκδηλώνεται και γίνεται αντιληπτή μέσω των συναισθημάτων και των ψυχικών διαθέσεων. Ασφαλώς πηγή και φορέας αυτών δεν είναι το υλικό σώμα, αφού τα συναισθήματά μας δεν υπόκεινται στην στάθμιση και στην μέτρηση.

Δεν καταλαμβάνουν χώρο, δεν υπόκεινται στον έλεγχο των νόμων τής φυσικής.

Ο μεν «χώρος» των ατομικών μας συναισθημάτων είναι η ατομική ψυχή ή το «ψυχικό σώμα » μας · ο δε «χώρος» του περιβάλλοντος όπου «κινούνται» όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα και δια του οποίου αυτά μεταφέρονται σε άλλους ανθρώπους, είναι ο «χώρος» τής λεγομένης Παγκόσμιας Ψυχής.

Όπως το υλικό σώμα είναι ένα διακεκριμένο «κομμάτι» του Υλικού Κόσμου, με τον οποίο αυτό συναλλάσσεται αδιάκοπα και στον οποίο ανήκει, έτσι και η ανθρώπινη ψυχή είναι «κομμάτι» τής Παγκόσμιας Ψυχής, με την οποία συναλλάσσεται και στην οποία ανήκει.

Παρομοίως, το ανθρώπινο πνεύμα ή νοητικό σώμα αποτελεί «μέρος» τού Πνευματικού Κόσμου, από τον οποίο έλκει την προέλευσή του και στον οποίο κατατείνει.

Η συναλλαγή και επικοινωνία μεταξύ ανθρώπινου πνεύματος και Πνευματικού Κόσμου και η μεταξύ τους σχέση φύσεως είναι καταστάσεις νοητές.

Η σύνθεση, η συμπαρέυρεση και συμβολή των τριών αυτών παραγόντων -του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος- δίδει την δυνατότητα και την ευκαιρία να εμφανιστεί εκείνο το ιδιαίτερο άτομο που αποκαλούμε ανθρώπινο όν.

Συμπερασματικά το ανθρώπινο όν είναι ένα συγκρότημα τριών διακεκριμένων αρχών:

1ον. Του πνεύματος, διά του οποίου ο άνθρωπος νοεί.

2ον. Της ψυχής (ή ψυχικού σώματος), με την οποία συναισθάνεται.

3ον. Του σώματος, με το οποίο αντιλαμβάνεται τον υλικό κόσμο και κινείται σε αυτόν.

Παρατηρώντας τον άνθρωπο από εσωτερική σκοπιά, διαπιστώνουμε ότι :

Το καινοφανές αυτό δημιούργημα είναι αποτέλεσμα της δράσεως μίας δημιουργού Αιτίας, μίας Θείας Ιδέας, η οποία πηγάζει από τον Θεό, διέρχεται τους κόσμους και - συνθέτοντας καταλλήλως τα στοιχεία που λαμβάνει απ' αυτούς - καταλήγει να εμφανίσει το ανθρώπινο όν στον υλικό κόσμο.

Με άλλα λόγια, λέγοντας « ανθρώπινο όν » δεν εννοούμε τους τρεις παράγοντες πνεύμα, ψυχή και σώμα.

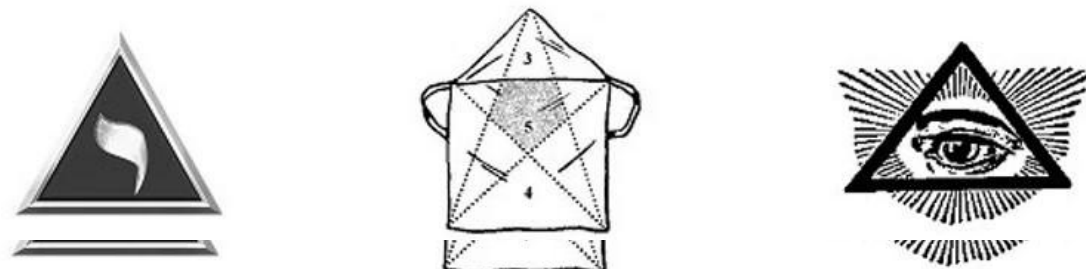
Αυτά, ως στοιχεία, προϋπήρχαν του ανθρώπου και ελήφθησαν από τους τρεις κόσμους του Παντός : από το Παγκόσμιο Πνεύμα, την Παγκόσμια Ψυχή και την Παγκόσμια Ύλη.

Τοποθετήθηκαν σε μία τάξη, υπό μία Νομοτέλεια, και έδωσαν εμφάνιση στην μορφή « άνθρωπος ».

Ο άνθρωπος καθ' εαυτός είναι ένα νέο δημιούργημα γύρω από το οποίο «περιστρέφονται» -κατά ορισμένη σύνθεση και λειτουργία- το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα, για να το υπηρετήσουν και για να υπηρετηθεί αυτό μέσω αυτών.

Το νέο αυτό δημιουργήμα δεν είναι το σώμα, η ψυχή και το σώμα, τα οποία ως «υλικά» υπήρχαν και προηγουμένως. Το νέο δημιουργήμα είναι εκείνο το ιδιαίτερο άτομο με την ατομική συνείδηση, η οποία χαρακτηρίζει κάθε ανθρώπινο όν.

ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΕΛΤΑ Πατήρ Υιός Άγιον Πνεύμα

10ον Ο Θεός του Δημιουργημένου Σύμπαντος είναι μια των εκφράσεων τού Μοναδικού και Ενιαίου Θεού, μια των απείρων μορφών Του, στον Οποίον ο Τεκτονισμός έχει δώσει την διακριτική ονομασία του Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος (Μ.Α.Τ.Σ.), και τον παρέστησε συμβολικά με το φωτεινό Δέλτα για να απεικονίσει τις τρεις πρωταρχικές “ εκφράσεις ” Του, όσον βέβαια είναι δυνατόν να γίνουν κατανοητές από τον άνθρωπο στο σχετικό επίπεδο που ζούμε. Οι “ εκφράσεις ” αυτές είναι η **Παντο-Δυναμία**, η **Παν-Αγάπη** και η **Παν-Σοφία** τις οποίες στο Χριστιανικό γίνεσθαι αποδίδουμε με τους όρους Πατήρ - Υιός και Άγιον Πνεύμα (τρισυπόστατο).

11ον Συμφυείς με τον Μ.Α.Τ.Σ. είναι και οι ιδιότητες Του, του απείρου χώρου ή απείρου διαστήματος και του απείρου χρόνου.

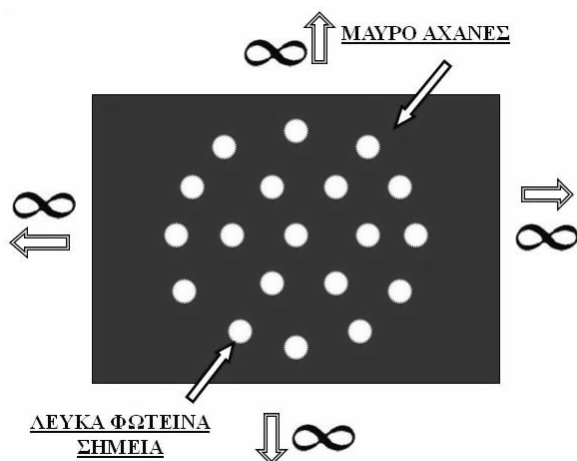
12ον Τα φαινόμενα της ζωής στον κόσμο του ΥΠΑΡΧΩ τα χαρακτηρίζει η θέση τους στον χώρο την οποία αποδίδουμε με την έννοια του τόπου και η χρονική τους διάρκεια που την αποδίδουμε με την έννοια τής χρονικής στιγμής.

13ον Η έννοια του απείρου χώρου και του απείρου χρόνου μπορεί να γίνει αντιληπτή ύστερα από ένα βαθύ διαλογισμό και προβληματισμό.

Η Μυσταγωγική παράδοση δίδει ένα σχετικό υποβοηθητικό παράδειγμα !

Ας παρακολουθήσουμε την σειρά των σκέψεων.

« Έχουμε έναν μεγάλο μαύρο πίνακα, και σβήνουμε με μια κίνηση όλα τα σύμβολα που είναι χαραγμένα στον μαυροπίνακα αυτόν. Τι απομένει ; Μια απλή και αχανής έκταση.

Αν τώρα με μια προσπάθεια της φαντασίας μας επεκτείνουμε αυτήν την αχανή έκταση επ' άπειρον προς όλες τις κατευθύνσεις, δηλαδή προς τα άνω, κάτω, δεξιά, αριστερά, προς τα εμπρός και προς τα πίσω σε βάθος και αν προσπαθήσουμε επίσης να κάνουμε αφαίρεση και του εαυτού μας και όλης της ορατής Δημιουργίας, τότε τι απομένει ;

Ένα αχανές, που θα φαίνεται ακίνητο, στο οποίο κανένα διακριτικό σημείο δεν υπάρχει που να χρησιμεύσει ως αφετηρία για έναν παρατηρητή. Θα ήταν για τον ενδεχόμενο παρατηρητή το ΜΗΔΕΝ, άσχετα αν αυτό το μαύρο και κενό αχανές μπορούσε να είναι γεμάτο από ζωή και κίνηση. Μια ζωή όμως και μια κίνηση πολύ διαφορετική από εκείνη, που εμείς μπορούμε να αντιληφθούμε και στην οποία θα ήμασταν συνηθισμένοι.

Κάτι πάει να μας πει η σύγχρονη φυσική επιστήμη με τούς όρους « [Σκοτεινή Ενέργεια](#) ► ή [Σκοτεινή Ύλη](#) ► » την οποία όμως δεν μπορεί προς το παρόν να ορίσει, καθορίσει ή συγκεκριμενοποιήσει.

Και ξαφνικά, φανερώνονται μέσα σ' αυτό το αχανές λευκά-φωτεινά σημεία (μιλώντας πάντα συμβολικά). Αν θέλετε ονομάστε τα ως συμβάντα ή γεγονότα τα οποία είναι για εμάς ακατανόητα διότι συνέβησαν πριν από το Big - Bang. Και ας υποθέσουμε, ότι αυτά τα λευκά, φωτεινά σημεία εμφανίζονται και εξαφανίζονται διαρκώς. Ποιές ιδέες θα μας δημιουργούνταν ; Κατ' αρχήν αυτά τα λευκά, φωτεινά σημεία θα αποτελούσαν σημεία κάποιου ξεκινήματος, θα ήταν σύμβολα αφετηρίας. Δεύτερη διαπίστωση μας είναι, ότι αυτά τα σημεία κατέχουν ορισμένη θέση στο Αχανές, δηλαδή καταλαμβάνουν κάποιο τόπο. Επίσης, το φαινόμενο τής εμφάνισης και εξαφάνισης τους θα μας έδινε την αντίληψη μιας διάρκειας χρονικής.

Δηλαδή το υποθετικό φαινόμενο θα μας έδινε την ιδέα, ότι τα σημεία αυτά δημιουργήθηκαν σε μια κατάσταση, η οποία ως εκείνη την στιγμή δεν είχε εκδηλώσει ούτε την έννοια τού ΤΟΠΟΥ, ούτε την έννοια τής ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Προχωρώντας με την σκέψη μας οδηγούμαστε σε νέα συμπεράσματα.

Όταν λέμε, ότι ένα λευκό, φωτεινό σημείο κατέχει έναν Τόπο, είναι σαν με άλλα λόγια να λέμε, ότι κατέχει ένα μέρος του ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, στο οποίο Διάστημα ανήκει και ο συγκεκριμένος Τόπος, που κατέχει το λευκό φωτεινό σημείο.

Το Διάστημα λοιπόν, σαν γενική και απόλυτη έννοια, δεν είναι ο συγκεκριμένος Τόπος του λευκού σημείου, αλλά η άρνηση αυτού.

Σαν συμπέρασμα λοιπόν καταλήγουμε στο, ότι η γενική έννοια ΔΙΑΣΤΗΜΑ υπάρχει εκεί, όπου δεν υπάρχει καθόλου κάποια συγκεκριμένη έκταση, κάποιος συγκεκριμένος τόπος.

Με παρόμοιους συλλογισμούς αντιλαμβανόμαστε επίσης, ότι ένα λευκό σημείο διαρκεί κάποιον χρόνο και η διάρκεια αυτή της ύπαρξης είναι επίσης ένα χαρακτηριστικό του σημείου.

Ο ΧΡΟΝΟΣ όμως σαν απόλυτη έννοια δεν είναι η συγκεκριμένη διάρκεια ενός λευκού σημείου, αλλά η άρνηση αυτής.

Συμπερασματικά, ΧΡΟΝΟΣ ως γενική-απόλυτη έννοια δεν μπορεί να υπάρξει παρά εκεί όπου δεν υπάρχει ορισμένη διάρκεια.

Αν όμως Διάστημα και Χρόνος δεν υπάρχουν παρά εκεί, όπου δεν υπάρχει καθόλου Έκταση (Τόπος) και Διάρκεια (Στιγμή), δηλαδή εκεί, όπου δεν υπάρχουν καθόλου λευκά φωτεινά σημεία, αντιλαμβανόμαστε, ότι το Διάστημα και ο Χρόνος είναι ιδιότητες συμφυείς με το Αχανές, το μαύρο, το κενό, το ακίνητο, ή είναι ιδιότητες που ανήκουν σε αυτό, το οποίο περιβάλλει όλα τα λευκά σημεία.

Με διανοητική επομένως προσπάθεια θα αντιληφθούμε, ότι το πολύπλοκο φαινόμενο μπροστά στο οποίο βρεθήκαμε, κλείνει για μας μέσα του πραγματικότητες και αφαιρέσεις.

Πραγματικότητες είναι η έκταση και η διάρκεια των λευκών σημείων, ενώ αφαιρέσεις είναι το Διάστημα και ο Χρόνος ως γενικές έννοιες.

Και είναι έτσι, επειδή η νόησή μας δεν μπορεί να έχει την έννοια των όρων αυτών, παρά με την ύπαρξη της πραγματικότητας των λευκών σημείων.

Αν οι πραγματικότητες αυτές, δηλαδή τα λευκά σημεία, δεν υπήρχαν, δεν θα μπορούσαμε να είχαμε καμιά έννοια, ούτε του Διαστήματος, ούτε του Χρόνου. »

Και τα μυητικά κείμενα των συμπληρώνουν :

« Προγενέστερα τού Παντός το Ον υπήρξε εν Εαυτώ και εν αρνήσει τού χρόνου και τού διαστήματος, τα οποία δεν ήταν δυνατόν να υπάρξουν ει μή δια της συμβολής τού Μη - Όντος ».

Όσπου, λόγω μιάς περιστάσεως τής οποίας τα αίτια δεν είναι δυνατόν να κατανοηθούν από τούς ανθρώπους, η “Παν-Αγάπη” (Υιός) και η “Παν-Σοφία” (Άγιο Πνεύμα) δρώντας με άλλο τρόπο ενεργείας δημιουργήσαν μέσα στο Απόλυτο Είναι ένα συνολικό **Ον ή μη Ον (Εωσφόρος)**, από άπειρα λευκά - φωτεινά σημεία με τα χαρακτηριστικά τού Τόπου και της Διάρκειας, το οποίο αποσπάσθηκε από τις Αρετές και αντιτέθηκε προς αυτές **κατά την έννοια τής αντικειμενικοποίησης.**

Και εκεί, ταυτόχρονα με το Ον αυτό γεννήθηκε ο Χρόνος και το Διάστημα.

Ας προσέξουμε τις λέξεις : εκεί και ταυτόχρονα - η μία είναι δηλωτική τού Τόπου και η άλλη τής χρονικής Στιγμής.

Το νέο Ον που δημιουργήθηκε εκφράζει τον Τόπο και την Διάρκεια.

Με μια αφαιρετική προσπάθεια μπορεί να γίνει αντιληπτή η ύπαρξη τού **Προαιωνίου Όντος**, τού **Αχανούς**, το οποίο περιέχει τα πάντα και το οποίο συνίσταται εκ των προαιωνίων Αρετών τού Θεού την Απειροσύνη και την Αιωνιότητα.

Ας ακολουθήσουμε όμως μιά σειρά επιπρόσθετων συλλογισμών :

Στο παράδειγμα μας, γιά να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες ΔΙΑΣΤΗΜΑ και ΧΡΟΝΟΣ, που είναι ιδιότητες τού Αχανούς, έπρεπε να εμφανισθούν τα λευκά σημεία και να αποτελέσουν μαζί με το Αχανές δυάδα **Σκότους-Φωτός**, δηλαδή δυάδα πραγματικότητων και αφαιρέσεων.

Πραγματικότητες γιά τον παρατηρητή είναι τα λευκά σημεία, δηλαδή ο ΤΟΠΟΣ και η χρονική ΔΙΑΡΚΕΙΑ που τα χαρακτηρίζουν, ενώ Αφαίρεση είναι το Αχανές με ιδιότητες αυτές τις οποίες πάντοτε είχε, δηλαδή τον ΧΩΡΟ ή ΔΙΑΣΤΗΜΑ και τον ΧΡΟΝΟ. Κατά τον ίδιο τρόπο, γιά να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ και ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ, καταστάσεις δηλαδή τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, γιά να λάβει με άλλα λόγια Οντότητα ο Θεός, έπρεπε να εμφανίσει Μέσα Του το Δεύτερο Ον με τα χαρακτηριστικά τού ΧΩΡΟΥ και τού ΧΡΟΝΟΥ, το οποίο θα συνέβαλε στην Δημιουργία Συνείδησης των Απολύτων εννοιών τού ΑΠΕΙΡΟΥ και τού ΑΙΩΝΙΟΥ.

Το Ον αυτό Θεός Αποτέλεσμα - Διάστημα και Χρόνος - εκδηλώθηκε τότε μόνον, όταν δημιουργήθηκε Μέσα του το Μέρος, δηλαδή ο ΤΟΠΟΣ και η ΔΙΑΡΚΕΙΑ των φωτεινών-λευκών σημείων τού παραδείγματός μας.

Αντιλαμβάνεται κανείς, ότι έχουμε μιά σειρά τριών καταστάσεων.

Έχουμε πρώτον το Απόλυτον **Είναι**, την Μοναδική και Ενιαία Αρχή, τον Θεό-Αίτιο ως ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ και ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ.

Εκφράζεται ως Ον, Θεός- Αποτέλεσμα με ιδιότητες τον Χώρο ή Διάστημα και τον Χρόνο. Είναι η δεύτερη κατάσταση.

Το Όν όμως Αυτό γιά να εκδηλωθεί ως ύπαρξη απαιτείται η συνδρομή τής τρίτης καταστάσεως, τού Μη - Οντος, τού Μέρους εντός τού Όλου, δηλαδή τών φωτεινών σημείων τού παραδείγματος μας, με τα χαρακτηριστικά τού συγκεκριμένου ΤΟΠΟΥ και επίσης τής συγκεκριμένης χρονικής ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Με την τρίτη κατάσταση, τού Μη - Όντος και με άρνηση τών πραγματικοτήτων αυτού, δηλαδή τού Τόπου και τής Διάρκειας, οντοποιείται ο Θεός -Αποτέλεσμα ως Διάστημα και Χρόνος και αποτελεί έτσι την έκφραση τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, τα χαρακτηριστικά τής οποίας είναι η Απειροσύνη και η Αιωνιότητα.

Έτσι το Αχανές, το οποίο πριν από την δημιουργία τών λευκών - φωτεινών σημείων ήταν Άπειρο και Αιώνιο, με την συνδρομή αυτών τών σημείων τα οποία αποτελούν το ΜΕΡΟΣ, (Τόπος και Διάρκεια), εκδηλώνεται ως ΟΛΟΝ (Διάστημα και Χρόνος). Χαρακτηριστικές ιδιότητες τού Μη Όντος είναι ο **Τόπος, η Διάρκεια και η Μορφή**.

Πως όμως εμφανίστηκαν μέσα στο Αχανές τα φωτεινά αυτά λευκά σημεία ;

Τα μυητικά κείμενά θεωρούν την εμφάνιση αυτών τών σημείων (τρόπος τού λέγειν σημείων, διότι δεν έχουμε πιά κατάλληλες λέξεις να τα περιγράψουμε), ως αποτέλεσμα τής αλλαγής κίνησης τής **Παν-Σοφίας ↔ Παν-Αγάπης**.

Όταν δηλαδή η ιδιότητα τής αιώνια " κινούμενης εισδυτικά " **Παν-Σοφίας**, διέκοψε την διείσδυση της και στάθηκε, το σημείο διακοπής τής κίνησής της, το " περιεκάλυψε " η ιδιότητα τής **Παν-Αγάπης** (παντού κίνηση κυκλική).

Έτσι εμφανίζεται ένας κόμβος ●, ένα σημείο μέσα στο Αχανές, με χαρακτηριστικά του τον τόπο που κατέχει και την διάρκεια τής ύπαρξής του.

Είναι το Μη - Όν, δηλαδή μία στιγμιαία στάση σε κάποιο σημείο τού Απείρου, ως τροποποιημένη ιδιότητα τής Παν-Σοφίας τού Όντος Θεού, που αιωνίως διεισδύει.

Και αυτό το σημείο τής στάσης το περικαλύπτει και το σταθεροποιεί στον Χρόνο η άλλη ιδιότητα τού Όντος, η **Παν-Αγάπη**, ως τροποποιημένη (μεταλλαγμένη) όμως Παν-Αγάπη.

Η ιδιότητα τής **Παν-Σοφίας**, την οποία μεταφράζουμε ως Εισδυτικότητα, διακόπτοντας την κίνηση της, αποκτά Έκταση και τότε εκδηλώνεται με την σειρά της η τροποποιημένη ιδιότητα τής **Παν-Αγάπης** ως Τάση ή Ροπή και περικαλύπτει την Έκταση και της δίνει Διάρκεια.

Αυτή η περιστατική και συνδυασμένη αλλά μεταλλαγμένη δράση τής **Παν-Σοφίας ↔ Παν-Αγάπης** είναι εκείνη που συμβάλλει στην **Γένεση τής Δημιουργίας !!!**

Λένε τα μυητικά κείμενα :

« Η Εισδυτική κίνηση δημιούργησε το Διάστημα και η Περικαλυπτική κίνηση δημιούργησε τον Χρόνο, όταν η διεισδυτική κίνηση αφού διέκοψε την δράση της διέγραψε, ως "**Παν-Σοφία**", την συγκεκριμένη έκταση, δηλαδή τον συγκεκριμένο Τόπο, στην οποία έκταση η περικαλυπτική κίνηση, ως "**Παν-Αγάπη**", τού προσέδωσε περιορισμένη διάρκεια. Μέσω αυτών δημιουργήθηκε το Διάστημα και ο Χρόνος, όταν ολοκληρώθηκαν αφ' ενός η δυάδα που έχει από την μία πλευρά τον **Τόπο** και από την άλλη το **Διάστημα** και αφ' ετέρου η δυάδα τής οποίας ο ένας της όρος είναι η **Διάρκεια** και ο άλλος της όρος ο **Χρόνος** ».

Η δράση δηλαδή τής εισδύσεως και περικαλύψεως δημιουργούν άμεσα το Μέρος, όμως έμμεσα δια τής αντιλήψεως τού μέρους φανερώνεται το Όλον. Επομένως δημιουργούν κατά μία έννοια και το Όλον.

Τα λευκά φωτεινά σημεία, τα **γεγονότα** δηλαδή που δημιουργεί η "**Παν-Σοφία**" και η "**Παν-Αγάπη**" συμβάλλουν στην φανέρωση, στην εκδήλωση τού Αχανούς ως έννοιας Χρόνου και Χώρου ή Διαστήματος.

Και όπου δεν υπάρχουν καθόλου γεγονότα υπάρχει η Αιωνιότης και εκεί όπου δεν υπάρχουν καθόλου τόποι υπάρχει το Άπειρο. Όσον όμως ο Άνθρωπος ζει μέσα στα γεγονότα και στους τόπους **συνειδητοποιεί** τις έννοιες του Χρόνου και του Διαστήματος. Όταν τα γεγονότα πάψουν να αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο και όταν οι τόποι πάψουν να υπάρχουν, ως ξεχωριστά σημεία στην ενότητα του Απολύτου, τότε ο άνθρωπος θα ζει στην Αιωνιότητα και στην Απειροσύνη του Υπέρτατου Ενός (Θέωση).

Ο ενσαρκωμένος άνθρωπος, διά μέσου των πέντε αισθήσεων του αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς, δηλαδή να αποκτήσει **Συνείδηση**.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι :

« **Συνείδηση είναι το απόσταγμα Αληθείας που αφήνει η ζωή στον άνθρωπο, καθώς αυτός ενεργεί υπό το πρίσμα του ιδιαίτερου χαρακτήρα του** ».

Αυτός ο συνδυασμός συνειδήσεως αφενός και χαρακτήρα αφ' ετέρου αποτελεί την Προσωπικότητα του Ανθρώπου. Η Προσωπικότητα δηλαδή είναι κάτι που δημιουργεί ο ίδιος ο άνθρωπος, καθώς αποκτά συνείδηση.

Και προς Θεού ο όρος προσωπικότητα, να μην συγχέεται με την κοινωνική διάσταση καταξιώσεως που δίδουμε συνήθως σε ανθρώπους από τα αξιώματα ή τις περίοπτες θέσεις που κατέχουν.

Οι πέντε αισθήσεις μας δίδουν την εμπειρία, και μέσω τής λειτουργίας τής Κρίσεως την Γνώση, η οποία εν συνεχεία μετατρέπεται σε Συνείδηση.

Αν δεν υπήρχαν τα " λευκά σημεία " μέσα στο μαύρο Αχανές καμία απόκτηση συνειδήσεως δεν θα ήταν εφικτή.

Σας περιγράφω την διαδικασία ή τον μηχανισμό για την απόκτηση συνειδήσεως :

ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ► ΕΜΠΕΙΡΙΑ ► ΚΡΙΣΗ ► ΓΝΩΣΗ ► ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

1. Πέντε αισθήσεις : Όργανα του σώματος και δυνάμεις τής Ψυχής

2. Εμπειρία : είναι το σύνολο των εντυπώσεων εκ του αντικειμενικού κόσμου διά της λειτουργίας των 5 αισθήσεων. **Πείρα :** είναι η προσπάθεια των αισθήσεων μας δια να επιτύχει την επαφή μεταξύ του αντικειμενικού κόσμου και της συνειδήσεως μας και δια να αποκτήσει την γνώση οποιουδήποτε αντικείμενου ή ζητήματος το οποίο ήθελε υποπέσει υπό τον λογικό μας έλεγχο. Η πείρα συνεπώς είναι γνώση, και μάλιστα γνώση που αποκτάται μέσω της προσπάθειας και της εργασίας δια των ατομικών μας ιδιοτήτων, υλικών, ψυχικών και πνευματικών.

Δια της πείρας καθίσταται εφικτό να μορφώσουμε, να εκφράσουμε, να υποστηρίξουμε ή να απορρίψουμε ορισμένη γνώμη επί των γνωστών μας πραγμάτων και ζητημάτων.

3. Κρίση : είναι το αποτέλεσμα του συσχετισμού ή αντιπαραβολής των διάφορων στοιχείων της εμπειρίας τα οποία είναι αποθηκευμένα στην μνήμη μας ή τον υποσυνείδητο μας Νού.

4. Γνώση : είναι αποτέλεσμα των νέων στοιχείων της εμπειρίας που έχουμε ήδη συσχετίσει (κρίση) με παλαιότερα παρόμοια τα οποία έχουν καταγραφεί στην μνήμη μας.

Πείρα + Κρίση = Γνώση

5. Συνείδηση : είναι το αποτέλεσμα τής μεταβίβασης τής αποκτηθείσας Γνώσεως στον εσώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας **ΕΓΩ** (ή **ΨΥΧΗ**), διά μιάς αοράτου και μύχιας ενεργείας.

Ο μηχανισμός τής αοράτου αυτής καί μύχιας ενεργείας είναι προς το παρόν ανεξήγητος για εμάς τους ανθρώπους.

Σε αυτόν τον μηχανισμό βρίσκεται η απάντηση γιά την δυνατότητα ή μη τού να έχει κανείς **Ελεύθερη Συνείδηση**.

Αν ζούσαμε, ως Θείες οντότητες- ΕΓΩ, μόνον μέσα στο ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ, δεν θα είχαμε καμία αντίληψη τού τι είναι ΦΩΣ κάτι πού έγινε αντιληπτό (συνειδητοποιήθηκε) δια της ενσαρκώσεως μας με την συμβολή τού Μη-Όντος (σκότος).

Ιόλαος